

NOVÉ DOBRODRUŽSTVÍ DIRKA PITTA®
A ALA GIORDINA

CLIVE CUSSLER

A DIRK CUSSLER

KELTSKÉ IMPÉRIUM

VRAŽDA VĚDCŮ V SALVADORU, HAVÁRIE TANKERU A PŘEPADENÍ
ARCHEOLOGŮ V EGYPTĚ. V POZADÍ ZDÁNLIVĚ NESOUVISEJÍCÍCH UDÁLOSTÍ
JE ZLO, KTERÉ CHCE OVLÁDNOUT BUDOUCNOST SVĚTA.

Keltské impérium

Dobrodružství Dirka Pitta

Clive Cussler

a Dirk Cussler

Keltské impérium

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler a Dirk Cussler

Keltské impérium – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Keltské impérium

Dobrodružství Dirka Pitta

Clive Cussler

a Dirk Cussler

Copyright © 2019 by Sandecker, RLLLP.
By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300 New York, NY 10118 USA.
Illustrations © ReVelStockArt / Shutterstock.com
Translation © Eva Kadlecová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-264-3178-7
ISBN e-knihy 978-80-264-3194-7 (1. zveřejnění, 2020)

POSTAVY

1334 PŘ. N. L.

Meritaten Egyptská princezna, dcera faraona

Gaythelos Meritatenin manžel

Osarsef Prorok podporovaný Meritaten

Ahrwn Bratr Osarsefa

2020

TÝM NUMA

Dirk Pitt Ředitel Národní podmořské a námořní agentury NUMA

Al Giordino Ředitel Podmořských technologií, NUMA

Rudi Gunn Zástupce ředitele NUMA

Zerri Pochinská Pittova dlouholetá sekretářka

Michael Cruz Námořní inženýr a odborník na záchranné práce, NUMA

Dr. Rodney Zeibig Námořní archeolog, NUMA

Summer Pittová Ředitelka zvláštních projektů, NUMA, a dcera Dirka Pitta

Dirk Pitt ml. Ředitel zvláštních projektů, NUMA, a syn Dirka Pitta

Hiram Yaeger Ředitel Počítačových zdrojů, NUMA

James Sandecker Viceprezident Spojených států amerických a bývalý ředitel NUMA

ÚŘEDNÍCI, POLITICI A OBCHODNÍCI

Loren Smithová-Pittová Manželka Dirka Pitta a kongresmanka z Colorada

Senátor Stanton Bradshaw Předseda Senátního výboru pro životní prostředí a veřejné práce

Evanna McKeeová Výkonná ředitelka BioRem Global Limited

Audrey McKeeová Oblastní ředitelka BioRem Global Limited a dcera Evanny McKeeové

Rachel Spolupracovnice Evanny McKeeové

Ross Agent FBI přidělený na ochranu Elise Aguilarové

Abigail Brownová Bývalá premiérka Austrálie

Gavin Agent pracující pro Evannu McKeeovou

Ainsley Agentka pracující pro Evannu McKeeovou

Irene Agentka pracující pro Evannu McKeeovou

Richard Agent pracující pro Evannu McKeeovou

HISTORICI, ODBORNÍCI A ZDRAVOTNÍČTÍ PROFESIONÁLOVÉ

Elise Aguilarová Vědkyně Agentury Spojených států amerických pro mezinárodní rozvoj v Salvadoru

Phil Vědec Agentury USA pro mezinárodní rozvoj v Salvadoru

Rondi Salvadorský vesničan pomáhající americkým vědcům

Dr. Stephen Nakamura Epidemiolog, Marylandská univerzita

Dr. Susan Montgomeryová Ředitelka Laboratoře environmentálního zdraví, Centrum pro kontrolu a prevenci nemocí

Dr. Miles Perkins Vědec, Výzkumná laboratoř Inverness

Dr. Harrison Stanley Emeritní profesor egyptologie na Cambridgeské univerzitě

Riki Sadlerová Biochemička a archeoložka, dcera Evanny McKeeové

Dr. Frasier McKee Biochemik a zesnulý manžel Evanny McKeeové

Aziz Agent egyptského ministerstva pro starověké památky

St. Julien Perlmutter Námořní historik a Pittův dlouholetý přítel

Byron Ředitel laboratorního výzkumu, Centrum pro kontrolu a prevenci nemocí

Dr. Eamon Brophy Bývalý vedoucí katedry archeologie, Dublinská univerzita

DAŠÍ

Manjeet Dhatt Otec nemocného chlapce v Bombaji

Pratima Dhattová Matka nemocného chlapce v Bombaji

Ozzie Ackmadan Majitel penzionu v Abú Simbel

Bratr Thomas Františkánský mnich v Killarney

Kapitán Ron Posey Kapitán lodi *Mayweather*

Gauge Druhý důstojník na *Mayweatheru*

Prolog

ÚTĚK PO NILU

MEMFIS, EGYPT
1334 PŘ. N. L.

Nad městem se jako árie smrti neslo lkaní a nářek. Příbytky z nepálených cihel překypovaly utrpením a do noční pouště unikaly ozvěny zármutku. Pouštní vítr však přenášel víc než jen žaluplné výkřiky.

Nesl pach smrti.

Na zem udeřila tajuplná pohroma a zasáhla téměř každou domácnost. Nejhůře postižení byli mladí, avšak nejen oni. Spáry smrti se nevyhnuly ani královské rodině: uchvátily do svého ledového sevření samotného faraona.

Ve stínech Atonova chrámu se před hlukem a zápachem ukrývala přikrčená mladá žena. Když zpoza mraků vystoupil měsíc a zalil krajinu svým přízračným svitem, pohládila prsty těžký zlatý amulet na hrudi a zapátrala sluchem po známkách pohybu. Zaznamenala šelest kožených podrážek na kamenné podlaze a obrátila se k postavě, která k ní přibíhala od předního chrámového portiku.

Její manžel Gaythelos byl vysoký muž s tmavými vlnitými vlasy a širokými rameny. Kůže se mu v horkém nočním vzduchu leskla potem. Popadl ji za ruku a vytáhl na nohy. „Cesta k řece je volná,“ řekl tichým hlasem.

Podívala se za jeho záda. „Kde jsou ostatní?“

„Zajišťují čluny. Pojď, Meritaten, nesmíme se déle zdržovat.“

Ohlédla se za sebe do stínů a kývla hlavou. Od chrámové zdi se odlepily obrysy tří mužů ozbrojených kopími a těžkými meči *chopeš*. Žena vykročila za manželem a trojice kolem ní vytvořila obranný trojúhelník.

Gaythelos je vedl od bran chrámu postranní ulicí. Jejich kroky vířily prach. Navzdory pozdní hodině byl v mnoha domech vidět skulinami v okenicích svit zapálených olejových lamp. Skupina se bývalým hlavním městem pohybovala rychlým tempem a nejtíšeji, jak dovedla.

Ulice se začala mírně svažovat k řece, kde byly v přístavišti uvázány řady menších kupeckých člunů. Když postoupili dál kolem břehu, z rákosí se vyloupli dva muži. Oba měli dlouhé šedivé plnovousy a byli oděni v otrhaných suknicích.

Eskorta zvedla kopí a rozběhla se k nim.

„Stráže! Stát!“ poručila Meritaten.

Ozbrojenci strnuli vprostřed pohybu.

Obešla je a pozdravila dvojici mužů. „Osarsefe, Ahrwne, co tady děláte? Proč už jste neodjeli?“

Mladší z obou mužů předstoupil. Jeho oči ve větrem ošlehané tváři vyzařovaly odhodlání. „Meritaten,“ řekl, „nemohli bychom ocenit chuť svobody, kdybychom ti nevzdali své díky. Bez tvého vlivu by faraon edikt nikdy nevydal. Jsem zarmoucen zprávou o jeho skonu v Amarně.“

„Moje přičinění je sporné,“ odvětila. „Zato je však nesporné, že naši zemi nyní drží pevně v rukou faraonovi velekněží – a k tomu obviňují ze všech strastí postihnuvších Egypt královskou rodinu.“

„Tvou jedinou vinou je srdce otevřené všem utiskovaným.“ Nechal sklouznout ze zad vak z kozinky a podal jí ho. „Tys nás zachránila před zamořenými vodami Nilu. Modlím se za tebe, neboť nastal čas, abys zachránila sama sebe.“

„Vy jste naslouchali, když byl faraon nepozorný. Měli byste poděkovat Gaythelovi, ne mně.“ Kývla hlavou ke svému manželovi: „To on věděl o moci Apia.“

Osarsef se uklonil jejímu muži. „Přidáte se k nám?“ Mávl rukou k řece. Obzor za protějším břehem zářil tisícem táborových ohňů.

„Ne,“ odvětila Meritaten. „My svěříme svůj osud moři.“

Stařec přikývl a potom před ni poklekl. „Můj bratr a já budeme tvé skutky navždy střežit ve svých srdcích. Kéž žiješ v míru tak dlouho jako hvězdy.“

„Nápodobně, Osarsefe. Sbohem.“

Dva muži nastoupili na malý prám, odrazili se od břehu na černou řeku a začali pádlovat k protějšímu břehu.

„Neměli bychom jet s nimi?“ zašeptala.

„Poušť nepřináší nic než útrapy, má lásko,“ odpověděl Gaythelos. „Čekají na nás pohostinnější země. Nesmíme ale už déle čekat.“

Vedl skupinu dál kolem břehu. Odbočil od plavidel městského přístaviště k trojici člunů ukrytých v rákosí dál po proudu. Jakmile se k nim přiblížili, uvítaly je další ozbrojené stráže, které je pak dovedly na palubu jednoho ze člunů.

Meritaten s Gaythelem se posadili na lavici pod jediným stěžněm a strážé odvázaly člun z kotviště. Posádka začala veslovat za dalšími dvěma čluny ke středu Nilu.

Meritaten si znepokojeně prohlížela člun. Nebyl dlouhý ani třicet metrů, palubu měl otevřenou, nekrytou, před a zád' trupu se stáčely vzhůru. Palubu zaplňovaly džbány a koše se zásobami. Kolem boků byli rozsazení vojáci a většina jich veslovala krátkými vesly. Zbývající dva čluny, vysloužilá obchodní plavidla, jež už mnohokrát přeplula Středozemní moře, byly ponořené ve vodě stejně hluboko jako ten její.

Hranaté hlavní plachty byly částečně vytažené a natočené podélně k manévrování. Čluny pluly na sever po proudu. Na předních se jim houpaly malé olejové lampy, které tlumeně osvětlovaly černé vody před nimi. Město Memfis zanechaly za sebou a plachtily téměř tiše až na pleskání vody o trupy a vesel o hladinu řeky.

Asi po dvanácti mílích po proudu se na člunech ozval šepot. Před nimi se objevila řádka luceren, které osvětlovaly loď kotvící uprostřed řeky.

Meritaten mžourala na osvětlenou bárku. K oběma břehům se od ní táhlo silné lano, za dne zřejmě sloužila jako přívoz a v noci k výběru daní od proplouvajících obchodních člunů. Výstražný křik však dával vědět, že dnes v noci je říční člun připravený vybírat víc než jen daně.

„Zhasit lucernu!“ zvolal kapitán člunu Meritaten, málomluvný muž s vyholenou hlavou, a ohlédl se na ostatní čluny.

Bylo pozdě. Viděli všechny tři. Skupina lučištníků seřazená na říčním člunu vypustila salvu šípů.

Gaythelos strhl Meritaten na palubu. Jeden z jejich mužů vykřikl a chytil se za krk, kam se mu zabodnul šíp.

„K zemi!“ Meritaten hlídal z každé strany jeden strážný. Gaythelos přitáhl po palubě pytel obilí a svou ženu s ním přikryl.

Ve svém úkrytu mohla bitvu pouze poslouchat. Trojice člunů se stočila ke vzdálenému břehu, aby se od bárky dostala co nejdál. První člun doplul

k jednomu z jejích lan a muži s meči se naklonili přes bok, aby jej přeřali. Lučištníci jich několik zasáhli, ale ostatním se podařilo překážky zbavit.

Tři čluny pluly dál po proudu, od bárky však odrazil malý stíhací člun plný bojovníků a dalších lučištníků. Zabořili vesla do vody a začali pronásledovat nejbližší obchodní člun, ten, na kterém pluli Meritaten a Gaythelos. Rychle překonali vzdálenost, která je dělila, a přirazili k nim. Bojovníci se nahrnuli přes bok do člunu. Neočekávali větší odpor.

Ze stínů však vyskočil Gaythelos se svou ozbrojenou skupinou. Metali po útočnicích kopí a sekali po nich bronzovými meči. Celou palubu zachvátil boj muže proti muži. Každý jednotlivý člen posádky se snažil nájezdníky zahnat. Lučištníci z útočného člunu pálili do věry další šípy, které zabíjely bojovníky obou stran. Těla mrtvých padala do Nilu. Boj zuřil dlouho, než útočníci konečně získali převahu. Meritaten cítila v kostech porážku. Vstala ze svého úkrytu a chopila se meče jednoho z mrtvých bojovníků.

„Za vítězství!“ zvolala a zabořila čepel do jednoho z útočníků.

Obránci se při tom pohledu vzchopili. Vrhli se na útočníky, zahnali je na záď a bez milosti je pobili. Další přišel na řadu útočný člun. Zuřící princeznini bojovníci do něj přeskakali, zmasakrovali zbývající lučištníky a odstrčili člun, aby odplul i se svým neživým nákladem.

Meritaten vykročila na příď, aby našla svého manžela. Paluba nasákla krví, všude leželi mrtví a zranění muži. Vtom se před ní objevil Gaythelos se zkravenou dýkou v ruce. Ovinula kolem něj paže.

„Teď jsme v bezpečí,“ řekl jí. „Dovedlas nás k vítězství.“ Obrátil se ke kapitánovi, který seděl u kormidelního vesla. Z ramene mu trčel šíp. „Nemám pravdu?“

Muž přikývl. „Další překážky už nás nečekají. Jsme téměř v deltě – a do moře vede několik cest. Do rána budeme mít Egypt za zády.“

Malé loďstvo dál plulo nocí po východním výběžku delty Nilu obklopeném poli zralého ječmene. Brzy už je vábilo Středozemní moře a trojice člunů vplula do jeho tyrkysových vod. Udržovaly bezpečný odstup od blížících se obchodních lodí z Levanty. Pak začalo na ranní nebe stoupat slunce.

Meritaten seděla po boku Gaythela a sledovala vzdalující se břehy Egypta. Tiskla si pevně k hrudi kozinkový vak a uvažovala o budoucnosti. Zachránila sice nespočet životů, ale také obětovala všechno, co jí bylo drahé.

Vstala a s nově nalezeným vědomím osudu přikročila k přídi člunu. Obrátila se tváří k obzoru za otevřeným mořem a hleděla vstříc neznámému světu, jenž ji očekával.

Část I.

KASKÁDA

1

KVĚTEN 2020 COPAPAYO, SALVADOR

Elise Aguilarová sledovala vážnými očima, jak po prašné návsi vesnice pochoduje pohřební průvod. Čtveřice nosičů kráčela se sklíčenými výrazy a bílou dětskou rakví na ramenou. Na víku ležela malá kytice žlutých orchidejí a zčásti zakrývala ručně namalovaný obrázek fotbalového míče.

Následovala rodina zemřelého dítěte, naříkající žalem navzdory slovům útěchy od okolních obyvatel.

Elise sledovala průvod, dokud jí nezmizel v listnatém porostu za zatáčkou. Na malém pahorku o kousek dál ležel místní malý hřbitůvek.

Nevěnovala pozornost černému Jeepu, který objel pohřební průvod. Obrátila se k němu zády a vykročila na opačnou stranu po ochozené pěšině. Minula několik bíle omítnutých domků s nízkými střechami, které obývala třicítka zdejších obyvatel. Stezka se vinula dolů z kopce, kde se otevíral rozlehlý výhled na blyštivou modrou vodní plochu.

Cerrón Grande byla největší vodní nádrž v Salvadoru, která vznikla, aby zásobovala region hydroelektrickou energií. Když v roce 1976 zaplavila oblast řeka Lempa, musely se přesídlit stovky rodin, některé právě do nakvap vybudované

vesnice Copapayo. Elise hleděla na jezero. Po vodním kanálu proplouval jeden rybář v kánoi a jeden malý pracovní člun. Po pravé straně se tyčila šedivá betonová hráz značící horní okraj přehrady Cerrón Grande, která jezero vytvořila.

Elise sešla po stezce téměř až k vodní hladině. Otřela si čelo zbrocené potem a zastavila se před velkým přístřeškem vyrobeným z uzlovitých kořenů stromů zakrytých palmovými listy. Kolem protější strany přístřešku bylo směrem ke stinnému prostoru rozmístěno do půlkruhu půl tuctu červených stanů. Po obou stranách se rozkládaly velké plochy zemědělské půdy poseté řádkami zelených stonků kukuřice.

Pod přístřeškem seděli kolem provizorních pracovních stolů vědci z Agentury Spojených států amerických pro mezinárodní rozvoj a pracovali na experimentech nebo počítačových analýzách. Všichni měli v parném počasí jen šortky a trička.

Od mikroskopu k ní vzlhlý vytáhlý muž se silnými brýlemi a štětinatým plnovousem. „Co se tak tváříš?“ zeptal se se silným bostonským přízvukem.

„Ve vesnici je dneska pohřeb. Zrovna jsem minula průvod.“

„Ten malý kluk?“

Elise přikývla.

„Moc smutné. Rondi mi řekl, že na klinice Suchitoto byl nemocný chlapec z vesnice. Netušil jsem, že je to tak vážné.“

Zavolal na místního dospívajícího chlapce, který právě přebíral kukuřičné stonky v koši. „Rondi, co se stalo tomu chlapci?“

Teenager přispěchal k vědcům. „Byl *enfermo* už dlouho. Minulý týden přišel doktor a vzal ho do nemocnice, ale už mu nemohli pomoci.“

„A diagnóza?“ zajímala se Elise.

Rondi pokrčil rameno. „*Un misterio*. Doktoři neřekli. Stejně jako ostatní.“

„Ostatní?“

„V posledních měsících umřely další tři děti z vesnice. Stejná nemoc. Dítě je *enfermo* a už je pozdě, doktoři už nepomůžou.“

Elise se podívala na kolegu. „Phile, nemůže to nějak souviset s těmi potravinovými plodinami?“ Ukázala na koš s kukuřicí, kterou třídil Rondi.

„S těmi geneticky modifikovanými semeny, která jsme dali farmářům vloni?“ Zavrtěl hlavou. „V žádném případě. Tahle odrůda je navržena jen na odolnost vůči suchu a používá se bezpečně po celém světě.“

Přikývla. „Jen mi láme srdce, když vidím umírat děti.“

Pokrčil rameny. „My jsme experti na zemědělství, Elise, ne doktoři.“ Podíval se na zelené kukuřičné pole. „A zítra se musíme sbalit a přesunout o deset mil na sever.“

Spatřil zklamání v Elisiných očích. „Fajn, možná můžeme ještě chvíli zůstat. Napišu oblastní ředitelce a poprosím, ať pošle žádost na Světovou zdravotnickou organizaci. Mají v Salvadoru dost slušnou základnu. Určitě tam budou moct poslat na průzkum někoho jiného.“

„Díky. Zdejší lidi si přece zaslouží vědět, co tu nemoc způsobuje.“

Přikývl. „Ale potřebuju, abyste s Rondim sečetli výnosy na parcele 17.“ Ukázal na diagram polí kolem vesnice. Parcela 17 byla úzké políčko nedaleko jezera.

„Sí, já vím, která to je,“ ozval se Rondi. Popadl plátěný pytel a přehodil si ho přes rameno.

Elisa vykročila za chlapcem po pěšině přes sousední kukuřičné pole. Cestou se nemohla zbavit myšlenek na pohřební průvod a malou bílou rakev.

„Rondi, byly nějaké nemocné děti i v jiných vesnicích?“

Přikývl. „Bratranec Francisco. Umřel nedávno. Bydlel v San Luis del Carmen, na druhé straně jezera.“

„Jak byl starý?“

„Čtyři roky, myslím.“

„Na tu vesnici si nevzpomínám. Dávali jsme semena tamním farmářům?“

„Ne, oni měli vždycky dobrou úrodu. Ale minulý týden jsem tam viděl taky *científicos*.“

„Jaké vědce?“ podivila se Elise. „Náš tým přijel k Cerrón Grande teprve před čtyřmi dny.“

„Myslím, že nebyli z USA. Myslím, že vlastně nikdo nevěděl, kde se tady vzali.“

„A co chtěli?“

Další pokrčení ramen. „Ptali se na *niños* a brali nějaké vzorky jídla a vody.“ Zastavil u plastové tabulky s číslem 17 zapíchnuté do země. „Tady je naše místo.“

Elise vytáhla z Rondiho batohu špulku žlutého provázku a udělala několik kroků do kukuřičného pole. Rozmotala provázek, natáhla ho po zemi

a vytyčila jím čtverec kolem skupiny stonků. S Rondiho pomocí pak prozkoumala každý stonek ve čtverci a zaznamenala počet květenství a klásků, které se na nich tvořily. Údaje zapsala do desek, potom posunula čtverec provázku o několik metrů dál a měření zopakovala. Zpátky v táboře z něj vypočítá předpokládanou úrodu pro celé pole.

„Můžeme se vrátit do tábora k jezeru,“ navrhl Rondi, jakmile byli s měřením hotoví, a vedl Elise zpátky přes kukuřičné pole.

Z kukuřice se vynořili na nízkém výběžku země s výhledem na vodní nádrž. Necelou míli napravo od nich ležela osm set metrů dlouhá betonová stěna hráze Cerrón Grande. Oni se však vydali na druhou stranu, po stezce kolem břehu zpátky k táboru.

Nedaleko pěšiny do vesnice Elise na chvíli zastavila a obdivovala malý hliníkový větrný mlýn na betonové plošince na břehu u vody. Osmilistá vrtule se otáčela v mírném větříku, pod základnou stavby šplouchala voda. „Tenhle mlýn si z loňska nepamatuju.“

„Vesnici docházela ve studni voda, a tak nám ho dala vláda. Teď můžeme čerpat vodu z jezera. Pomohl nám ho postavit pan Phillip, vloni když jste odjeli.“

„Vodu používáte na zavlažování polí?“

„Sí, i pro vesnici. Čerpá vodu z potrubí, které je natažené do jezera. Můžeme ji poslat na pole nebo do filtrované nádrže, odkud se čerpá do vesnice.“

Elise se podívala na větrný mlýn a potom zpátky na Rondiho. „Ty máš člun, vid?“

„Je přivázaný hned tamhle za zatáčkou.“

„Mohl bys mě v něm vzít na jezero? Ráda bych si vzala pár vzorků vody kolem sacího potrubí.“

„Dojdu pro člun. Vrátím se hned.“

Elise doběhla poklusem do tábora a zbavila se batohu a záznamů o úrodě. Místo nich popadla brašnu s šesti zkumavkami upevněnými v kapsách na suchý zip. Vrátila se ke břehu a počkala, dokud nepřijel Rondi v malém hliníkovém člunu s motůrkem.

„Promiňte,“ zazubil se na ni omluvně. „Ten motor, někdy nechce nastartovat.“

Promačkaný a zčernalý člun poháněl malý přívěsný motor s výkonem šesti koňských sil, který byl očividně starší než Rondi a čadil i na volnoběh. Elise hodila brašnu na lavičku, odstrčila příď od břehu a naskočila. Rondi zacouval do hlubší vody, otočil se a vyrazil od břehu. Už zakrátko ale motor zase vypnul a nechal člun volně houpat na vlnkách.

Rondi odhadl zrakem vzdálenost k větrnému mlýnu. „Začátek potrubí bude někde tady.“

Elise vyndala z brašny dvě zkumavky, vytáhla z nich zátky a ponořila je do čisté chladné vody. Už když je zavírala, všimla si, že na vodě plave mrtvá ryba. „Vidáte v jezeru hodně mrtvých ryb?“

Rondi opět pokrčil rameny. „Pár jsem jich viděl u přehrady.“

„Ukážeš mi kde?“

Rondi zatahal za startér nejméně desetkrát, než se motor probudil, a zamířil rovnou k přehradě. Cestou minul starého rybáře v kánoi, který právě zatahoval kruhovou síť. Brzy se přiblížili k bezpečnostní bariéře přehrady, jednoduchému ocelovému lanu nataženému těsně nad vodou. Rondi vypnul motor a nechal člun drhnout o lano. Ve vodě se pohupovaly desítky mrtvých ryb s nafouknutými bílými břichy obrácenými k nebi.

Elise je vyfotila mobilem a při pomyšlení, že vesničané neošetřenou vodu z jezera běžně pijí, se jí udělalo nevolno. Nabrala další dva vzorky a rozhlédla se po nádrži.

„Vezmi mě na sever k San Luis del Carmen. Chtěla bych si vzít ještě jeden vzorek tam.“

Rondi přikývl a v tu chvíli se od protější strany přehrady rozlehlo trojí ostré, hluboké zadunění. Elise s dospívajícím chlapcem se na sebe podívali – a vtom se další zaburácení ozvalo přímo pod nimi. Prostřední část průčelí betonové přehrady se s hromovým rachotem začala v pozvolné kaskádě rozpadat.

Elise vykřikla. Rondi se pokusil nastartovat motor. Když konečně kuckavě naskočil, Rondi ho spustil na plný plyn. Malý člun vyrazil od hroutící se přehrady. Urazil však sotva deset metrů, než ztratil náskok. Slaboučkový motor naříkal, ale člun se přestal pohybovat dopředu.

„Co se děje?“ křičela Elise.

„Proud... je moc silný.“ Rondi na ni pohlédl velkýma očima. Ruka na páce kormidla se mu chvěla.

Přehrada za jeho zády se rozpadala do sto metrů hluboké strže. Vodní proud neustále zrychloval.

Rondi tiskl páku, až mu zbělely klouby na ruce. Ohlédl se na vodní hranu a zavrtěl hlavou.

On a Elise se mohli jen dívat, jak voda stahuje člun pozadu k rozšiřující se trhlině a smrtícímu vodopádu za ní.

2

Nad nádrží se rozlehlo hromové zadunění.

„Co to bylo?“ Dirk Pitt zvedl zrak od dvojice počítačových monitorů, na nichž sledoval sonarový obraz jezerního dna. Zamžoural přes stísněnou kormidelnu pracovního člunu na menšího, ale statného muže, který člun řídil.

„Hrom to nebyl.“ Al Giordino vykoukl bočním oknem na modré nebe. „Ani můj žaludek, přes tu ubohou náhražku oběda.“ Zmuchlal sáček od bramborových lupínků, zahodil ho na palubní desku a znovu se zadíval oknem ven.

Vtom se však narovnal a zpozorněl. „Krucí, chlape, podívej se na to. To je hráz!“

Pitt vstal, napřímil se do celé své výšky sto devadesáti centimetrů a zahleděl se za příď. Necelých čtyři sta metrů před nimi se přes vodní nádrž táhl okraj přehrady Cerrón Grande. Nyní však stavba měla přímo uprostřed obrovskou trhlinu. A před ní se houpala dvě plavidla, nezadržitelně vtahovaná do prázdna.

„Přehrada praskla,“ řekl, „a tyhle dvě lodky vezme s sebou.“

Giordino postrčil plynovou páku. Desetimetrový člun poháněný dvojicí motorů s výkonem dvou set padesáti koňských sil poskočil dopředu. Místo aby se snažil před nebezpečím utéct, zamířil přímo do největší vřavy.

Giordino se ohlédl přes rameno. Za otevřenou zářovou palubou se táhlo napnuté modré lano končící ve zpěněných vlnách za člunem. O sto metrů dál se vyhoupl na hladinu žlutý vlečný sonar a poskočil na vodě.

„Na přitahování není čas,“ řekl Pitt, jako by Giordinovi četl myšlenky. Došel k zadním dveřím kabiny. „Zkus se dostat co nejbliž.“

Pitt vykročil na otevřenou palubu, vytáhl zpoza přepážky záchranný kruh a přivázal ho k roli lana schované v kbelíku. Došel k trámu a připevnil volný konec k vazáku na zádi. Pohlédl přes bok člunu k přehradě a přemýšlel, jestli doplují na místo včas.

ELISE SI PRŮZKUMNÉHO ČLUNU, KTERÝ SE K NIM RYCHLE BLÍŽIL, ANI nevšimla. Její pozornost se upírala ke starému rybáři, který v kánoi opodál bojoval o život. Přes jeho zuřivou snahu pádlovat do bezpečí, řítící se proud úzkou dřevěnou loďku nezadržitelně stahoval. Starcovy kostnaté paže se míhaly v silných, rovnoměrných úderech, ale proti valící se vodní síle byl dočista bezmocný.

„Rondi, nemůžeš mu pomoci?“

Musela překřikovat burácení padající vody. Chlapec sebou trhnul, pohnul kormidlem a natočil člun do cesty rybáři.

Elise si přehodila brašnu přes krk, drapla kánoi za bok a přitáhla obě plavidla k sobě. Rybář přikývl na výraz díků a dál tloukl pádlem do vody na opačné straně.

Byl to ale marný boj. Oba čluny se zvolna přibližovaly k okraji propasti, vzdálenému nyní ani ne třicet metrů.

Vtom si Elise všimla, že v hukotu vodopádu se objevil nový zvuk: kvílení velkých motorů. Průzkumný člun se blížil plnou rychlostí k okraji přehrady.

Otočil se v širokém oblouku, následovaný modrým lanem, pak zpomalil a zůstal stát přímo před nimi. Vysoký černovlasý muž na zádi jim hodil lano.

„Přivažte jeden člun,“ zařval na ni. „Odtáhneme vás.“

Lano přistálo na přídi hliníkového člunu, ale jako první ho popadl starý rybář. Místo aby ho přivázal k jednomu z plavidel, omotal si ho kolem pasu a skočil s ním do vody.

Elise nevěřila vlastním očím. Ohlédla se a zjistila, že řítící se vodopád už je sotva patnáct metrů od nich. Tah proudu zesiloval, i když Elise pustila kánoi.

Průzkumný člun však jejich polohu hlídal. Pilot lehce poštuchoval dvojici motorů tak, aby se čluny od sebe nevzdalovaly. Vysoký muž na zádi zuřivě přitahoval lano, až se rybářova hlava objevila u člunu. Vtáhl starce do lodi a odvázal ho. Smotal lano a znovu ho hodil Elise.

„Přivažte se,“ křikl.

Právě ve chvíli, kdy lano proletělo vzduchem, se hliníkový člun natočil do zrychlujícího proudu. Lano letělo moc vysoko a bokem, ale Rondi se ho snažil chytit. „Mám ho!“ křičel natažený přes bok člunu.

Elise se pokoušela o totéž pár stop před ním. Jak se ale oba přesunuli k zábradlí na pravoboku, člun se naklonil ke straně a jeho bok se ponořil pod vodu.

Elise uskočila, ale bylo pozdě. Dovnitř se nahrnula voda, zaplavila nitro plavidla a převrhla ho.

Elise se instinktivně chytila člunu, ale ten se potopil a stáhl ji s sebou. Pustila se a vyplavala na hladinu. Zalapala po dechu a uviděla, jak se nedaleko ní mihl Rondi pevně svírající lano. S bodnutím hrůzy si uvědomila, že Rondi se nehýbe. Byla to ona, kdo se ve vodě rychle pohyboval.

S probuzeným pocitem paniky a bušícím srdcem se snažila plavat směrem od přehrady. Neúprosný proud ji však rychle připravoval o sílu. Burácení vodopádu za jejími zády se stále přibližovalo.

Udeřila do vody ještě větší silou a vtom její ruka do něčeho narazila. Ve vodě s ní byl ještě někdo další. Na chvílku zadoufala, že se dostala k Rondimu a lanu, ale jediným pohledem nad hladinu se přesvědčila, že to tak není. Místo toho vedle sebe uviděla tmavovlasého muže z člunu.

Chytil ji paži kolem pasu a pevně si ji k sobě přitáhl. Zmatená Elise dělala dál tempa rukama i nohama. Pak uslyšela jeho klidný hlas. Ustala v pohybu a podívala se mu do očí.

„Pevně se mě chyťte a zhluboka se nadechněte.“ A mrknul na ni těma nejzelenějšíma očima, jaké kdy viděla.

Zdravý rozum zvítězil nad adrenalinem a Elise udělala, co řekl. Nic jiného jí stejně nezbyvalo, protože hrana vodopádů už od nich byla na dosah ruky.

Zvedl do vzduchu prst. Elise ho pevně objala a naposledy se nadechla.

Pak se jich chopila gravitace a stáhla je přes hranu.

3

Elise prožívala pocit volného pádu uprostřed říčního proudu. S pevně sevřenými očima a zadržným dechem se držela Pitta jako klíště. Cítila, jak ji svírá v náručí, nohy měl pokrčené a přitisknuté k jejím bokům. Elise v řítící se vodě cítila, jak jí něco klouže po nohou a zádech.

Pád trval celou věčnost. Napínala tělo k očekávanému nárazu do skalisek pod přehradou, ale ten nepřicházel. Místo toho s nimi něco trhlo tak silně, že ji to málem vyrvalo Pittovi z náručí. Něco zarazilo jejich pád.

Sevřela do pěstí jeho triko a znovu se k němu přitáhla. Proti narážející vodě to byl herkulovský úkol. Měla pocit, že se na ni patro po patře řítí Empire State Building.

Pitt si ji znovu přitáhl blíž a ona se ho pevně držela navzdory neutuchajícimu tlaku.

Otevřela na okamžik oči, ale uviděla pouze bílou, divoce zpěněnou řinoucí se vodu. Tlukoucí srdce jí trochu zpomalilo a teprve pak si uvědomila, že musí dýchat. Bylo to jen pár vteřin, co je proud strhl přes hranu, ale její tělo se napínalo námahou.

Zběsile uvažovala. Co s nimi bude, když zůstali viset uprostřed vodopádu? Přísahala si, že nesmí za žádnou cenu vdechnout vodu. Bude zadržovat dech, dokud neodmlí, pak teprve přijme svůj osud.

Síla řítící se vody jí rvala končetiny a odváděla její mysl od strachu z utopení. Paže už ji bolely, ale pustit se Pitta znamenalo okamžitou smrt. Ze šlachovitého muže, který ji svíral, však žádnou únavu necítila. Byl jako socha, paže pevně ovinuté kolem ní i přes nesnesitelnou tíhu vody všude kolem nich.

Voda si jimi pohazovala a tloukla s nimi o hráz. Při jedné takové kolizi přejela Elise nohou po jejím povrchu. Měla zvláštní pocit, jako by před ní stěna ustupovala. Jako by se kolem přehrady pohybovali *vzhůru*.

Znovu se potřebovala nadechnout. V hlavě jí tepalo a plíce křičely po vzduchu. Elise začínala uvažovat o tom, že se prostě pustí. Vtom jí nohy přejely přes zubatý okraj propasti a vřava řinoucí se vody trochu polevila.

Otevřela oči a s překvapením hleděla pod vodou několik stop před sebe. Proud byl stále silný, ale už ne tak těžký a zpěněný. Nyní uviděla, že Pitt se drží slabého modrého lana omotaného kolem kotníku, které bylo pod jeho chodidly zakončené nějakým žlutým zařízením trubicovitého tvaru. Jejich pád zřejmě zastavil ten předmět, za který se Pitt zaklínil nohama.

Elise měla pocit, že jí explodují plíce. Vzhledla ke svému zachránci. Měl ztvrdlou, ale pohlednou tvář, která jistě strávila dlouhé hodiny na slunci a větru. Oči měl otevřené a hleděl na ni s výrazem sebejistoty a klidného rozumu. Ty dvě zelené tůně na ni opět mrkly, jako by říkaly, ať se nevzdává, že budou oba brzy v bezpečí.

Voda ztrácela na síle. Pitt si vysvobodil nohy z lana sonaru a udělal několik temp nohama, až se ocitli nad hladinou.

Okamžitě zalapala po vzduchu. Naplnila si plíce hlubokými nádechy a tepání v hlavě začalo zvolna utichat. Proud dál silně tahal za jejich těla, a tak se pevně držela Pitta, který v natažených pažích svíral lano.

Elise se podívala dopředu a spatřila průzkumný člun. Na zádi stál kudrnatý muž se středomořskými rysy v obličeji a přitahoval modré lano rychlými pohyby silných paží a rukou. Ve vodě nedaleko od něj se Rondi držel napnutého záchranného lana přivázaného k zádi pracovního člunu.

„To byla životní sprcha,“ prohlásil Pitt. Obrátil se k Elise a zazubil se: „Jste v pořádku?“

Elise stále lapající po dechu přikývla a slabě se na něj usmála.

Giordino je protáhl kolem zádi v bezpečné vzdálenosti od hučících motorů, které držely člun na místě. Naklonil se přes bok a jediným

nenuceným pohybem vytáhl Elise na palubu. Pitt za ní vylezl sám a zamával starému rybáři, který ovládal kormidlo. Pak vtáhl do člunu i zbytek lana a vlečný sonar.

Giordino se na Pitta ironicky zasmál. „Až se příště rozhodneš skočit z vodopádů, navrhuju použít nějaký ten sud.“

„Sudy jsou pro mimina,“ odušil Pitt. „Ale díky za vyzvednutí.“

Giordino si stoupl do protějšího rohu zádi a začal přitahovat Rondiho. „Do poslední chvíle jsem doufal, že nepřepadneš. Ještě že se sonar neutrhl z toho lana.“

„To já taky,“ odpověděl Pitt. „Jen se bojím, že teď je to lano možná trochu delší, než když jsme vyplouvali.“

„Řekl bych, že pro dnešek máme s výzkumem utrum.“ Giordino kývl k Elise a starému rybáři a pak vytáhl na palubu Rondiho.

Teenager se postavil na roztřesené nohy a vykoktal: „Paní Elise, ... já myslel, že jste zmizela... za tou hrází... nadobro.“

„To já taky.“ Elise se obrátila na Pitta. „Vůbec nevím, jak vám poděkovat.“

Přistoupila blíž a rozpačitě mu potřásla rukou. „Jsem Elise Aguilarová z Agentury USA pro mezinárodní rozvoj. Snažila jsem se s Rondim nabrat nějaké vzorky, když se hráz najednou protrhla.“

Už klidnější Rondi Elise napodobil a podal si ruku s Pittem i Giordinem. „Podle mě se hráz neprotrhla. Podle mě ji někdo vyhodil do vzduchu.“

Elise se na něj podívala. „Rondi, kdo by něco takového dělal?“

Rondi pokrčil rameny. „To nevím, paní Elise. Ale než spadla, znělo to jako výbuch.“

Všichni se otočili za záď ke zbytkům hráze. Hladina vody klesla už o nějakých šest metrů a odhalila široký zubatý otvor v betonu. Odtok vody už zpomaloval, ale následky byly nepřehlédnutelné. Na břehu nádrže se rozkládaly široké pásy bahnitě země. Tah vodopádů polevil a průzkumný člun je nyní pomalu nechával za sebou.

Giordino došel Elise a Rondimu pro termosku s horkou kávou, pak se vrátil do kormidelny a vystřídal rybáře u kormidla. Poštouchl plynovou páku a vyplul s člunem od protržené hráze.

Elise pomalu usrkla kávu, podala ji Rondimu a podívala se na vlečný sonar na palubě. Obrátila se na Pitta: „Co tu na Cerrón Grande vlastně děláte?“

„Byli jsme na konferenci o podmořských technologiích v San Salvadoru a měli jsme volné odpoledne. Tak nás napadlo, že vyzkoušíme nový sonarový systém a koukneme se, jestli na dně jezera neleží nějaké vraky nebo příšery.“

„Vraky nebo příšery?“

„Al a já pracujeme pro Národní podmořskou a námořní agenturu.“

NUMA, americkou národní vědeckou organizaci, jejímž posláním bylo monitorovat světové oceány, Elise dobře znala. Pitt byl ve skutečnosti jejím ředitelem, zatímco jeho dlouholetý přítel Al Giordino vedl divizi podmořských technologií. Pitt byl povoláním námořní inženýr, mimo jiné s angažmá u amerického letectva. Jeho hlavní fascinací však bylo po celý život moře. Podvodní průzkum ho neodolatelně zlákal, kdykoli se naskytla příležitost.

„Ano, NUMA znám,“ řekla Elise, „i když pochybuju, že vás v tomhle jezeře čekají nějaké vraky nebo příšery. Mimochodem, myslela jsem, že všechny lodě NUMA jsou tyrkysové.“ Udeřila dlaní do bílé přepážky průzkumného člunu.

„Půjčila nám ho jedna místní strojírenská firma,“ odvětil Pitt. „Naštěstí pro nás nešetřila na motorech.“

Podíval se přes bok člunu na pneumatiky v bahně odhaleného břehu. „Co jste říkala, že jste s tím chlapcem dělali?“

„Jsem tu s vědeckým týmem, který pomáhá zdejším farmářům hospodařit na zemědělské půdě. Jednak jim pomáháme s rotací plodin, zavlažováním a technikami zúrodnění, jednak zavádíme nové druhy plodin, které by mohly být potenciálně výnosnější. Náš tým pomáhá farmářům po celém Salvadoru a Guatemale.“

Ukázala na vzdálená kukuřičná pole. „Úroda v některých vesnicích se za poslední tři roky víc než zdvojnásobila.“

„To zní jako užitečná práce,“ ocenil Pitt. „Ale nějak nechápu, jak do toho zapadají projíždky kolem protržených hrází.“

„V posledních měsících začaly v celé oblasti nevysvětlitelně umírat děti. Rondi mi řekl, že některé vesnice čerpají z nádrže vodu na pití, a tak mě napadlo odebrat nějaké vzorky.“ Poplácala promáčenou koženou brašnu, která jí stále visela na krku.

Giordino se na ně ohlédl přes rameno z kormidelny. „Kde budete chtít vyložit?“

„Co nejbliž k tomu větrnému mlýnu, prosím,“ ukázal Rondi k západnímu břehu.

Giordino otočil člun a zpomalil, protože se blížili k mělčině. Když uviděl dno, vypnul motory, zvednul vrtule a nechal člun plout bez pohonu, až začal dřít o dno. „Blíž se nedostaneme. Pozor, ať nezapadnete do bahna.“

Elise, Rondi a rybář ještě jednou poděkovali, přelezli přes bok člunu a dobrodili se ke břehu. Elise se na kraji vody ještě otočila, zamávala člunu NUMA a potom vykročila za ostatními přes skoro padesát metrů bahnitých nánosů a písku.

Pitt a Giordino se za trojicí dívali, dokud nebyla bezpečně na souši. Elise a Rondi zamířili k jihu, starý rybář se vydal na sever. „Pro dnešek končíme?“ kývl Giordino ke slunci, které se už přibližovalo k obzoru.

„Jasně,“ přikývl Pitt. „Možná nás v přístavišti čeká podobná bahenní lázeň.“

Vyskočil ze člunu a odstrčil ho do hlubší vody. Giordino spustil vrtule a nastartoval motory. Jakmile byl Pitt na palubě a opustili mělčinu, Giordino pustil plyn naplno. Chvilku nato mu ale Pitt poplácal na rameno.

„Vypni motory!“ křikl Pitt.

Giordino ho okamžitě poslechl. Motory utichly a rychle plující člun klesl hlouběji do vody. Obrátil se na Pitta, aby se zeptal na důvod, ale vzápětí ho spatřil sám.

Z místa, kde vyložili Elise a ostatní, stoupaly plameny a černý dým. Nad jezerem se rozléhaly zvuky střelby.

Na tábor amerických vědců někdo útočil.

4

Elise a Rondi si na souši sotva stihli odupat z nohou bahno, když zemí otrásla silná exploze. Za přilehlým kukuřičným polem se zvedl do vzduchu hřibovitý oblak černého kouře.

„To je v táboře!“ řekla Elise. „Honem!“

Rozběhla se po pěšině a Rondi za ní. Elise však rychle opouštěly síly, a než doběhla ke vzdálenému konci pole, byla vyčerpaná. Pohled na tábor za polem ji přinutil zastavit úplně.

Palmová střecha přístřešku kolem tábora, nebo toho, co z něj ještě zbývalo, se nadouvala plameny. Lavice a pracovní stanice pod ní se proměnily v černou doutnající hmotu. Okolní stany z větší části zmizely.

Zpoza půlkruhu stanů se vypoťácel Phil v ohořelém oblečení. Jeho tvář byla v místech, kde jej zasáhly úlomky vymrštěné výbuchem, posetá krvavými skvrnami. Elise si nevšiml. Místo toho zvedl ruce proti někomu na druhé straně tábora.

Na protější straně kráteru vyhloubeného explozí stáli čelem k němu dva lidé. Nepatřili do výzkumného týmu a nebyli ani z vesnice. Oba byli v černém a tváře jim zakrývaly kšiltovky a sluneční brýle. Avšak nebyl to jejich oděv, co Elise zarážilo. Byly to útočné pušky opřené o jejich boky s hlavními namířenými dopředu.

Jedna ze zbraní vychrlila oheň a Philovu hrud' protнула krvavá díra. Vědec zaklopýtal dozadu, zakopl o stanový kolík a padl na zem, kde zůstal bez hnutí ležet.

„Phile!“ Elise chtěla udělat krok k jeho tělu, ale něco jí bránilo. Byl to Rondi, který ji popadl za ruku a táhl ji na opačnou stranu.

„Utečte, paní Elise, utečte!“ Chlapec jí trhl a začal ji strkat ke kukuřičnému poli.

Elise se jako omámená poddala jeho naléhání, otočila se a vyrazila k poli. Koutkem oka zahlédla na jezeře nějaký světlý záblesk, ale její pozornost zcela zaujaly další výstřely. Právě s Rondim dorazili k první řádce kukuřičných stonků, když se spustila střelba. Rondi ji strkal před sebou, kulky vykusovaly zemi pod jejich nohama. Potom ťaly do živého.

„Běž-te,“ vydechl Rondi. Do zad se mu zavrtalo půl tuctu kulek.

Elise klopytala kupředu. Così ji bodlo do paže. Její oči sledovaly Rondiho, který se zhroutil do hromádky listů na zemi. Vrávoralo dál, poháněná rachotem automatické střelby a svým tlukoucím srdcem. Palba na okamžik ustala, jak jeden ze střelců popoběhl blíž, pak se spustila nanovo. Kulky svištěly Elise kolem hlavy a drtily okolní kukuřičné stonky.

Prodírala se mezi řádkami plodiny jako omámená, po paži jí stékala krev. Nebyla ve stavu, aby závodila v běhu. Přeskočila malou zavlažovací strouhu a spatřila paseku s hromadou vysušených plev. Elise se do ní zavrtala jako krysa, schoulila se do fetální polohy a znehybněla.

Z dálky k ní přicházely výkřiky ostatních a další salvy střelby. Co ji však nutilo zatajit dech, byl mnohem bližší zvuk šustění kukuřičných stonků. Na paseku vstoupily těžké kročeje a zůstaly stát. Chroupání plev pod nohama Elise sdělilo, že zabiják obchází hromadu.

Od tábora se ozvalo pronikavé hvízdnutí. Střelec zaváhal a poslal do plev krátkou dávku z útočné pušky. Chvilku čekal a díval se, pak se otočil a rozběhl se k táboru.

Elise pod plevami zápolila sama se sebou, aby ovládla třes. Výstřely rozdrtily suché stonky nedaleko její hlavy. Nějak se jí podařilo vyváznout. Kročeje se vzdalovaly. Čekal vrah na příležitost? Nemohla dělat nic než co nejtíšeji ležet a pomalu, mělce dýchat.

Minuty plynuly. Pak uslyšela nastartovat a odjet auto. Počkala ještě chvíli a potom se začala vyhrabávat z plev. Ze ztráty krve se jí točila hlava, měla co dělat, aby zůstala při vědomí. Už byla z hromady skoro venku, když zaslechla šelest. Pokusila se zahrabat zpátky pod plevy. Ale nestihla to.